

μῆτις, καὶ δὲν ὑπάρχει τί, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀνατρέ-
ψαι καὶ συγχέωσι. Τοῖς δίδουσιν εἰς τροφήν ἀρ-
τι κρέας ὠμόν ἢ ὠρθόν, καρπούς, ἐνὶ λόγῳ, τὰ
ταῦτα ἐθεωρήθη δὲ ὅτι ἥρπασον τὰ πούλακια καὶ
τὰ ὀρνίθια, τὰς ἐφόρουν καὶ ἐτρωγον ὀλίγον τι ἀρ-
τουσιν ἀπὸ τῶ ἀτρωθεν τοῦ λαίμου (τὴν πρόλευον).
οὕτως, δὲ τρέπον οἱ κύριε, ἀλλὰ ὑψώνουσιν τὸ
πρὸς τοῦ βύρχους των ὑπεράνω τοῦ ὕδατος· εἰς φιλο-
τιμίαν, ἀγαπῶσι νὰ τὰς ξύωσι, καὶ νὰ τὰς θω-
ρῶσιν, ἐντοῦτοις χωρὶς αὐταὶ νὰ λαμβάνωσι κλί-
μα πρὸς οὐδένα. Ἡ ἰσχυρογνωμία των εἶναι μεγί-
στη ἐκφράζουσι δὲ τὴν ὀργήν των δι' ἐνὸς τρόπου ὑ-
περβολῆς, καὶ τὴν χαρὴν των ἐξ ἐναντίας διὰ
τῆς συριγμοῦ γλυκυτάτου.

Ἰπὸ Κ. Σ. Σαμίου

Ο ΛΕΠΡΟΣ ΤΗΣ ΑΟΣΤΗΣ.

Το μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως Ἀόστης, σχεδὸν
πρὶν φαίνεται ὅτι οὐδέποτε κατ' ἐκλήθη πολὺ. Βλέπει
ἐκεῖ πεδιάδας γεωργημένας καὶ λειμῶνας τελευ-
τῶντες ἐνθεν μὲν εἰς ἀρχαῖα τεῖχη, ἅτινα οἱ Ἰωμαῖοι
ἔμελλαν ἵνα χρησιμεύωσιν ὡς ὀχυρώματα, ἐνθεν
δὲ περιβόλους κήπων τινῶν. Τὸ ἐρημικὸν ἐν τοῦ
τοῦ οὐλομένου τοῦτο δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς πε-
ριηγὰς. Παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως φαίνονται τὰ
εἰσα ἀρχαίου πύργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐὰν πιστεύσῃ
τὴν περὶ αὐτοῦ δημοτικὴν παράδοσιν, ὁ κόμης
de Chalans ὠθούμενος ὑπὸ μανιώδους ζήλο-
ς, ἤρξατο νὰ ἀποθάνῃ ἐκ πείνης, κατὰ τὸν δε-
καπέντεν αἰῶνα, τὴν ἡγεμονίδα Μαρίαν τῆς
Ἀόστης, τὴν σύζυγον τοῦ. Ἐντεῦθεν δὲ τὸ ὄνομα
μαρτῆν (σημαίνειν κραυγὴν πένθους) δοθέν εἰς τὸν
πρὶν τοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγγυερῶν. Τὸ ἀνέκδοτον
τοῦ ὁποίου ἐδύνατό τις νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ
καθιστᾷ τὰ ἐρείπια ταῦτα ἐνδιαφέροντα εἰς
τοὺς ἐπισκεπτομένους οἵτινες τὸ πιστεύουσιν.

Μακρότερον μετὰ τινὰς ἑκατοντάδας βημάτων, κεί-
νεται τῆς τετράγωνος, ἐρειδόμενος ἐπ' ἀρχαίου τεῖ-
χος ἐκδομημένος ἐκ μαρμάρου, ἐξ οὗ ἐκασμεῖτο
καλεῖται δὲ Πύργος τοῦ Τρόμου, διότι ὁ λαὸς
ἐκείνην ἐπὶ πολὺ κατοικηθέντα ὑπὸ μορμολυ-
σίν. Αἱ δὲ γραφαὶ τῆς Ἀόστης ἐνθυμοῦνται πολὺ
ὅτι εἶχον ἰδεῖ ἐξερχομένην ἐν καιρῷ θυοφερῶν
ὕψηλὴν γυναῖκα, λευκὴν, μετὰ λύχρον εἰς τὴν
δεκαπέντεν περίπου ἐτῶν ἐπεσκυιάσθη κατὰ
τὴν τῆς κῆρυγος, καὶ περιεκυκλώθη ὑπὸ
τοῦ ἵνα κατοικήτῃ ἐκεῖ λεπρόν τινα, καὶ τὸν
οὕτως οὕτω τῆς κοινωνίας, πορίζουσα αὐτῷ πά-
νην ἡδονάς, ὡς ἢ ὁ λαιβέρου του κατὰστασις ἦτον
πολλή. Τὸ δὲ νοσοκομεῖον τοῦ Ἀγίου Μαυρικίου

ἐπιφορτίσθη νὰ προνοῇ περὶ τῆς τροφῆς του· τῷ ἑ-
πεμψε δὲ ἐπιπλᾶ τινα, καθὼς καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς
καλλιέργειαν τοῦ κήπου του ἐργαλεῖα. Ἐξῆς πρὸ
πολλοῦ ἐκεῖ, παραδεδομένος εἰς τὰς σκέψεις του, μὴ
βλέπων ἄλλον ἐκτὸς τοῦ ἱερέως, ὅστις ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν ἤρχετο νὰ τῷ χορηγῇ τὰς βοηθείας τῆς
οἰκίας, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις καθ' ἐκάστην
ἐβδομάδα τῷ ἐκόμιζε τὰς προμήθειας τοῦ νοσοκο-
μείου. Κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἀλπεων, τῷ 1797,
στρατιωτικὸς τις εὐρισκόμενος ἐν Ἀόστῃ, διέβη ἡμέ-
ραν τινὰ κατὰ τύχην πλησίον τοῦ κήπου τοῦ λεπροῦ,
εἰς ὃν ἐκ περιεργείας εἰσῆλθεν. Εὗρεν ἐκεῖ ἄνδρα
ἁπλῶς ἐνδεδυμένον, ἐστηριγμένον εἰς δένδρον καὶ
δυσθυμὸν εἰς βαθεῖαν μελετην. Εἰς τὸν κρότον, τὸν
ὁποῖον ὁ ἀξιωματικὸς εἰσερχόμενος ἔκαμεν, ὁ ἐρημί-
της χωρὶς νὰ στραπῇ καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ἀνέ-
κραξεν ἐμπροσθ'· Τίς εἶνε, καὶ τί μέ θέλεις; — Συγ-
χώρησον ξένον παρακινήθῃν ἐκ τῆς τερπνῆς τοῦ
κήπου σου θέας νὰ φαῖ ἱεὺς ἀδιάκριτος, ἀλλ' οὐδό-
λους ἐπιθυμοῦντα νὰ σὲ ταράξῃ. — Μὴ προχωρῇς,
ἀπεκρίθη ὁ κάτοικος τοῦ πύργου, κάμων σημαῖον
πρὸς αὐτὸν μετὰ τὴν χεῖρα, μὴ προχωρῇς, εἰσαὶ πλη-
σίον δυστυχοῦς πάσχοντος ἀπὸ λέπρας. — Οἶονδῃ-
ποτε κ' ἐὰν ἦε τὸ δυστύχημά σου, ἐπανελάβιν ὁ
περιηγητὴς, δὲν θὰ μακρυνθῶ, οὐδέποτε ἐφίγα τοὺς
δυστυχεῖς· ἐὰν ὅμως ἡ παρουσία μου σ' ἐνοχλῇ εἶμαι
ἑτοίμος ν' ἀποσυρθῶ.

— Καλῶς ὦριτας, εἶπε τότε ὁ λεπρὸς στρεβό-
μος πᾶντα πρὸς αὐτὸν, καὶ μένει, ἂν τολμᾷς, ἀ-
φοῦ μὲ παρατηρήσῃς. Ὁ στρατιωτικὸς ἔμεινε ἐ-
πὶ τινὰ καιρὸν ἀκίνητος ἀπὸ ἐκπλήξιν καὶ φρίκην
βλέπων τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡ λέπρα εἴ-
χεν ὁλοσχερῶς ἀσχημίζει. — Ὅχι μείνω ἀσμένως, τῷ
εἶπεν, ἐὰν σ' εὐχαριστῇ ἡ ἐπίσκεψις ἀνθρώπου, τὸν ὁ-
ποῖον ἡ τύχη ὠδήγησεν ἐνταῦθα, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον
ζωηρὸν συμφέρον κρατεῖ.

— Συμφέρον! . . . μόνον εἰς εἰρήνην ἐκίνησα. —
Εὐτυχῇ ἤθελον νομίσαι ἑμαυτὸν, ἂν ἡδυνάμην νὰ σοὶ
παρέω παρηγορίαν τινά. — Μένει δὲ ἐμὲ εἶνε νὰ
βλέπω ἀνθρώπους, ν' ἀκούω τὸν ἦχον ἀνθρωπίνης φω-
νῆς, ἥτις φαίνεται ὅτι μὲ φύγει. — Ἐπιτρέψόν μοι
λοιπὸν νὰ διατρέψω στιγμὰς τινὰς μετὰ σοῦ καὶ νὰ
περιεργασθῶ τὴν διαμονήν σου. — Εὐχαρίστως ἐὰν
τοῦτο σ' εὐχαριστῇ (καὶ τοὺς λόγους τούτους λέγων
ὁ λεπρὸς ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν του μετὰ πλατὺν πέτα-
σον, τὰ καταπίπτοντα τοῦ ὁποίου ἄκρα ἀπέκρυπτον
τὸ πρόσωπόν του). Πέρασε, ἐπρόσθεσεν, ἀπ' ἐδῶ πρὸς
μεσημβρίαν. Καλλιεργῶ μικρὰν πρασιὰν ἀνθέων, ἵνα
νὰ δυνατόν νὰ σὲ εὐχαριστήσω· θὰ εὑρετὲ ἐξ αὐτῶν
ἀρκετὰ σπάνια. Πορίζομαι τοὺς κόκκους πάντων τῶν
εἰς τὰς Ἀλπεὶς αὐτοφυῶν, καὶ προσπαθῶ διὰ τῆς
καλλιέργειας νὰ τὰ αὐξήσω καὶ νὰ τὰ καθωρᾶσω. —
Τῷ ὄντι ἰδοὺ ἄνθη, τῶν ὁποίων ἡ θέα μοι εἶναι πάν-
τη καινοφανής. — Παρατήρησον τὸν ἐκ ῥόδων μικρὸν
τοῦτον θαμνῶνα, εἶνε ἡ ἀνευ ἀκίδων ῥοδὴ, ἥτις αὐξάν-
ει μόνον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν Ἀλπεων· ἀλλὰ χάνει ἥδη
τὴν ἰδιότητα ταύτην, καὶ φύει ἀκίδας καθόσον καλλιε-
ρεῖται καὶ πολλαπλασιάζεται. — Ἐπρεπε νὰ ἦναι τὸ